



## Orhan Tüleylioğlu Barış Pehlivan için yazdı... Hapishane Defterleri

09 Eylül Çarşamba 2020 01:36



Lidere bağlı totaliter bir rejim inşa etmeye başladığı dönemde onun yayın yönetmenliğindeki günlük L'Ordine Nuovo'nun ilk sayısı şu manşetle çıkmıştı: "Gerçeği söylemek devrimciliktir."

20. yüzyılın en özgün düşünürü ve eylem insanlarından Antonio Gramsci, 8 Kasım 1926 günü, Roma'da kendisi gibi milletvekili olan arkadaşlarıyla birlikte tutuklandığında Başsavcı S. Isgra onu göstererek şunları söylemişti:

*"Bu beynin işlemlerini yirmi yıl engellemek zorundayız."*

Gramsci, milletvekili dokunulmazlığına ve ortada hukuksal hiçbir delil bulunmamasına karşın, halkı isyana kışkırtmak, silahlı ayaklanma düzenlemekle suçlanıyor, ardından 20 yıl 4 ay 5 güne mahkûm ediliyordu.

Birinci Dünya Savaşı sonrası İtalya'da, öncelikle sosyalizme karşı bir mücadele grubu, bir "**kavg**a dayanışması" olarak kurulan faşist hareket, geniş halk kitleleri, demokratlar, toplumcu, işçi ve köylü yığınları üzerinde kurduğu kanlı baskılar sonucu, 1922'de partiye dönüşmüş ve iktidara el koymuştu.

Hareketin kurucusu, siyasi yaşamına sosyalist hareket içinde başlamış, işçi sınıfı kökenli, 36 yaşındaki Benito Mussolini sosyalist basında gazetecilik, editörlük yapmış, 1915'te İtalyan ordusuna katılmış, komando grubunda savaşmış ama savaştan sonra, sosyalizm düşmanı aşırı sağcı bir siyasetçi olarak siyasete dönmüştü.

Faşistlerin kişisel hedef güderek uyguladıkları teröre sosyalist hareket ve liderliği yanıt verememiş, kendini koruyamamıştı. Milislerin şiddet, baskı ve yıldırma çabaları altında gidilen 1924 genel seçimlerinde Faşist Parti oyların yüzde 65'ini alarak meclise hâkim oldu. Bu seçim "zaferinden" sonra faşist partinin üye sayısı hızla artarak 1 milyona ulaştı. 1926'da Faşist Parti dışındaki partiler kapatıldı, rejim karşıtlarına karşı özel yasalar çıkmaya başladı. Aynı yıl, sıkıyönetim ilan etme yetkisine de sahip "Özel Yetkili Devlet Savunma/Güvenlik Mahkemeleri" kuruldu. İki yıl sonra ise, Parlamento kapatılacak, işveren örgütlerinin, meslek örgütlerinin, faşist sendikaların, çeşitli devlet kurumlarının temsilcilerinden oluşan bir Korporasyon meclisi kurulacak, bu meclis Faşist Parti'yi Faşist Yüce Konseyi, rejimin tüm etkinlikleri arasında eşgüdüm sağlayan en üst kurum düzeyine yükseltecekti.

## HİÇ KİMSE FAŞİST BİR DİKTATÖRLÜĞÜN MÜMKÜN OLDUĞUNU DÜŞÜNMEYORDU

1891 yılında ıssız, unutulmuş bir güney adası olan Sardinya'da doğan Antonio Gramsci, yedi çocuklu yoksul bir ailenin dördüncü çocuğuydu. Küçük yaşta onu sakat bırakan bir hastalığa yakalanması ömrü boyunca sağlık sorunları yaşamasına neden olacaktı. İlk gençliğinde insanların nasıl korkunç bir yoksulluk içinde yaşadıklarına tanıklığı, izlenimleri düşüncelerinin gelişmesinde önemli rol oynadı. On yedi yaşında bir yarışma kazanarak elde ettiği bursla Torino Üniversitesi'ne girdi. Öğrenimi çok zor koşullar altında sürdürdü. Tarih, felsefe ve filoloji okudu. Öğrencilik yıllarını cepleri kitaplarla, kafası düşüncelerle dolu olarak, günün ilk ışıklarına dek arkadaşlarıyla tartışarak geçirdi. 1913'ten İtalyan Sosyalist Partisi'ne katılıp dergi ve gazetelerde yazmaya başladı. Onun dışında hiç kimse faşist bir diktatörlüğün mümkün olduğunu düşünmüyordu. 1920'de şunları söyledi:

*"Faşizm, kapitalist şiddet kullanımının yasa dışı boyutudur. Devletin restorasyonu bu şiddetin yasallaştırılmasıdır."*

1922'de faşistlere karşı yürütülen mücadele içinde yer alan Gramsci, 1924'te Komünist Parti'den İtalya Parlamentosu'na milletvekili seçildi.

Eşsiz mücadeleci bir ruha sahip olan Gramsci, enerjisinin büyük bir bölümünü gazeteciliğe vermişti. On yıllık gazeteciliğinde, her biri dört yüz sayfalık, on beş yirmi cildi doldurmaya yeterli yazılar yazdı. Almanya, Fransa ve Rusya'ya gitti. Rusya'da Giulia'yla evlendi ve burada ilk çocuğu Delio doğdu. Ama ikinci oğlu Giuliano'yu hiçbir zaman göremeyecek, onu hiç tanımayacak, hiçbir zaman çocuklarına babalık yapamayacaktı.

İyice azgınlaşan faşist baskı karşısında kendisine yurtdışına kaçmasını öneren arkadaşlarına:

*"İşçi sınıfı İtalya'dadır, bizim de yerimiz burasıdır."*

karşılığını veren Gramsci tutuklanıp, Sicilya'nın kuzeyindeki Ustica Adasına gönderildiğinde ise, "Hiç kimsenin önünde diz çökmek niyetim olmadığı gibi davranışımı en küçük ölçekte bir değiştirme niyetim yok" diyerek düşünmeye, okumaya, yazmaya devam edecekti.

Cezaevi koşullarının kötü olan sağlığını daha da bozması, ne bir felsefe-siyasal düşünce ansiklopedisi niteliği taşıyan Hapishane Defterleri'ni yazmasını, ne de yaşama ve işçi sınıfı hareketleriyle olan bağlantısının sürmesini engelleyebildi.

## MÜCADELESİNİ SON NEFESİNE KADAR SÜRDÜRDÜ

Gramsci hapishanedeki yazdığı 456 mektuptan 60'ını çocukları Delio ve Giuliano için kaleme almıştı. Heyecanlarla dolu bu mektuplarında masallar, öyküler anlatıyor, içlerine kendi çocukluğunun anılarını, serüvenlerini katarak eğleniyor, çocuklarına çalışmaktan bıkmamalarını öğütüyor, iyiyi kötüden, doğruyu yanlıştan ayırmanın yollarını göstermeye çalışıyor, son yazdığı mektuplardan birinde şunları söylüyordu:

*"En çok parayı verene kalemimi satan, ustası olduğu mesleğinin alanına girdiği için yalan söylemek zorunda kalan bir gazeteci olmadım hiçbir zaman. Hep tek bir görüşe bağlı, özgür bir gazeteci oldum ve patronları memnun etmek uğruna asla kendi düşüncelerimi gizlemedim."*

Gramsci, 1935'de yapılan uluslararası baskı sonucunda bir kliniğe kaldırıldı, 27 Nisan 1937'de yaşama gözlerini kapadı.

O, bir boyun eğmezliğin, direnişçiliğin, irade gücünün simgesi, sevgi ve dayanışmanın, insancılığın ve gerçeğe ve doğruya mutlak bağlılığın sözcüsü ve uygulamacılarından.

Mücadelesini son nefesine kadar sürdürdü. Faşizmin zindanları beyninin işlemlerini engelleyememiş onu yolundan edememişti. Yazıları, kitapları, düşünceleri dilden dile, ülkeden ülkeye, bir coğrafyadan diğerine ulaştı.

Faşizmin hakları ve özgürlükleri kısıtladığı, işçi sınıfının örgütlerini yok ettiği, liderlerini ya öldürdüğü ya da etkisiz hale getirdiği, parlamentoyu işlevsizleştirip, lidere bağlı totaliter bir rejim inşa etmeye başladığı dönemde onun yayın yönetmenliğindeki günlük L'Ordine Nuovo'nun ilk sayısı şu manşetle çıkmıştı:

*"Gerçeği söylemek devrimciliktir."*

**Orhan Tüleylioğlu**

**SAÇMALIKLARA SON VERİN... GAZETECİLERİ BIRAKIN!**

Cumhuriyet gazetesi yazarı Mustafa Balbay da bugünkü "Saçmalıklara son verin... Gazetecileri bırakın!" başlıklı yazısıyla tutuklu gazeteciler Odatv Genel Yayın Yönetmeni Barış Pehlivan, Hülya Kılınç ve Murat Ağirel'in serbest bırakılmasını istedi.

İşte o yazı...

Bugün gazeteci arkadaşlarımız Barış Pehlivan, Hülya Kılınç, Murat Ağirel tutuklu, Barış Terkoğlu, Ferhat Çelik ve Aydın Keser de tutuksuz olarak hâkim karşısına çıkıyor.

Davanın altı aylık seyri akla ortaçağdaki yargılamaları getiriyor. O dönem kral emri şöyle verirdi:

"O kişiyi tutuklayın, nasıl yargılayacağımıza sonra karar veririz!"

Engizisyonda yargılamalar da o kadar uzun sürmezdi, ortama 2 ayda hüküm verilirdi.

Bugün Türkiye'de yargılamanın infaz haline geldiğini, hatta işkence aracı olarak kullanıldığını görüyoruz. Aylarca, yıllarca hapiste tutmak yetmiyormuş gibi hazırlanan iddianameyi ciddiye alıp savunma yazmak bile başlı başına insanın akıl sağlığına yönelik bir saldırı.

Çağlayan Adliyesi'nde bugün görülecek davanın özü bu.

Gazetecilerin, Libya'da şehit olan MİT görevlilerini ifşa ettiği iddia ediliyor. Oysa buna ilişkin haberler pek çok yerde yayımlandığı gibi Meclis'te de gündeme geldi. Ancak sadece iktidarın icraatına yönelik kitap yazan gazeteciler hedef oldu! Buna "seçmece sanıklar" desek yeridir.

FETÖ kumpaslarıyla açılan davalarda "delil üretimi" başlı başına bir "işti". Bunun için Adli Tıp'tan TÜBİTAK'a devletin en ciddi kurumları ele geçirildi ve kullanıldı.

Bugün ise delile gerek görülüyor! Suçlamayı yap, gerisini boş ver! Kanaat, delilden çok daha güçlü bir suçlama malzemesi haline geldi.

Yargılanan gazetecileri olabildiğince yalnızlaştırmak için kullanılan yöntem şu:

Davayı çok derin ve dokunulması zor bir konuma getir ki insanlar şöyle bir dursun, "acaba" desin!

Nazi Almanyası'nda Hitler'in "Halkı Aydınlatma ve Propaganda Bakanı" Goebbles'in derin saptamalarından biri şuydu:

"O kadar büyük bir yalan üret ki, kimse karşı çıkmasın!"

Bugünkü davada da gazetecilerin, "MİT Kanunu'nu çiğnediği" iddia edildikten sonra yeni bir suç daha icat ediliyor:

"Gizli belge açıkladılar!"

Aslında MİT Kanunu'nu çiğneme "suçu" içinde gizli belge açıklamak da var. Ancak davaya derinlik kazandırmak için iç içe konulmuş. Buna da "matruşka suçlar" demek uygun düşer.

Geçen nisan ayında çıkan af yasası Meclis'te görüşülürken sırf gazetecilerin yararlanmaması için son anda madde eklenmesi de yeni hukuk sisteminin inceliklerinden biri. Katiller, hırsızlar herkes yararlansın ama gazeteciler yararlanmasın!

\*\*\*

Savcının, radyosunu, internetini açan herkesin dinleyebileceği bir haber programında Murat Ağirel'in söylediklerini, "yabancılara bilgi sızdırıyordu" şeklinde değerlendirip bunu büyük bir ciddiyetle iddianameye, esas hakkında mütalaaya koyması da davaya başka bir anlam kazandırıyor!

Dünyada evrensel kabul gören 8 bin kadar icattan hiçbiri Türkiye'ye ve içinde bulunduğumuz coğrafyaya ait değil. Ama icat sözcüğünün sözlükte iki anlamı var:

1- Buluş.

2- Gerçekmiş gibi göstermek!

İşte ikincisinde Türkiye'nin üstüne yok.

Dünyada teknolojiden en çok Türk savcılarını yararlanıyor. Teknoloji ilerledikçe dava açma olanakları da ilerliyor. En çarpıcısı baz istasyonları. Cep telefonlarının çekmesi için kurulan bu istasyonlara yakalandınız mı, kurtuluşunuz yok. O baz istasyonu çevresinde bulunan herkes suç işlemek üzere bir araya gelmiş sayılabiliyor.

Savcılarının aklına getirmiş olmayalım ama bu gidişle salgın bile yardımcı delil olabilir. Herhangi bir iddianameye şöyle bir cümle yakışmaz mı:

"Sanıklar aslında aynı örgütün üyesidir. Hiç bir araya gelmemiş olsalar da bunun nedeni koronavirüs salgınıdır..."

Evrensel hukukta şüpheden sanık yararlanır ama Türkiye'de şüpheden ve her şeyden savcı yararlanıyor.

Suç icat et...

Suçlu icat et...

Delil icat et...

Bu saçmalıklara artık son verin...

Gazetecileri tutuklu yargılamaktan, susturmaya girişmekten vazgeçin...

## **MAHKEME CEZALANDIRMA YÖNÜNE GİTMEMEYEBİLİR ÖYLE OLMASINI TEMENNİ EDERİM**

Fehmi Kuru ise bugünkü yazısında gazetecilerin serbest kalması gerektiğini şöyle anlattı:

Bugün bir grup gazetecinin yazdıklarından dolayı açılmış bir davadan yargılanacakları gün. Gazeteciler devletin istihbarat kurumunun bir üyesinin vefatını duyurdukları için yargılanıyorlar. Kimi bunu sosyal medya hesabından duyurmuş, kimi de gazetesinde haber yapmış.

İstihbarat kurumu mensuplarının isimlerinin açıklanmasını cezalandıran bir yasa maddesi yüzünden yargılanıyorlar.

Vefat etmiş olması o kişinin, haberin daha önce başkaları tarafından Meclis çatası altında dile getirilmesi önemsenmiyor, yasa maddesi keskin bir bıçak gibi kullanılıyor.

Gazeteciler aylardan beri cezaevindeler.

Yaptıkları hata mı? Bence büyütülmeyi hak eden çapta bir hata değil. Eski dönemlerde bir anlam taşısa bile günümüz ortamında fazla önemi bulunmayan bir konu istihbaratçıların kimliklerinin açıklanmaması. Geçmişte, yalnız bizde değil başka demokratik ülkelerde de, istihbarat birimlerinin başında bulunan kişilerin ismi asla açıklanmazdı. Bugün ise herkes o isimleri biliyor.

Gizliliğin bir yararı olmadığı gibi, isimlerin bilinmesinin bir zararı olacağını da düşünmüyorum.

Bilmemesi gerekenler biliyorlar çünkü.

Kaldı ki, dava konusu olan haber ve sosyal medya açıklamalarında ismi duyurulan istihbaratçı artık hayatta değil. Duyurulan onun vefat haberi. Vefat etmiş birinin isminin açıklanmasından nasıl bir kötülük sadır olabilir ki?

Fazla uzak olmayan geçmişte benzer bir suçtan haklarında dava açılan gazeteciler tutuksuz yargılandılar ve devlet cezalandırılmaları konusunda ısrarlı olsa bile mahkemeler konuya daha geniş açıdan yaklaşabildiler.

Mahkeme bu kez de konuya 'kabahat' açısından yaklaşabilir, yapılanı 'hata' kapsamına sokup cezalandırma yönüne gitmeyebilir.

Öyle olmasını temenni ederim.

## **TARİKAT VE CEMAAT SİZE GAZETECİLER BİZE LAZIM**

Yeniçağ gazetesi Orhan Uğuroğlu ise "Tarikat ve cemaat size gazeteciler bize lazım" başlıklı bugünkü yazısıyla tutuklu gazetecilerin tahliye edilmesi için şu çağrıda bulundu:

Özgür gazeteciler havadan, sudan nedenlerle esir alınıyor ve yargılanıyorlar. Özgürlüğün bedeli günümüzde haksız, hukuksuz iftiralarla hapse atılmaktır gazeteciler için.

Bugün özgür gazeteciler Barış Pehlivan, Murat Ağirel, Hülya Kılınç hâkim karşısına çıkıyorlar.

Anımsatmak isterim ki;

İzmir'i işgale gelen Yunan Efzon Alayı askerine, 98 yıl önce 9 Eylül 1922'de ilk kurşunu sıkarak bağımsızlık direnişini başlatan gazeteci Hasan Tahsin'dir.

Özgürlüğün bedelini şehitlik payesi ile ödedi Hasan Tahsin, ruhu şad olsun...

Değerli okurlarım,

- Gazetecilik özgürlüktür...
- Gazeteciler fikir işçileridir.
- Gazetecileri esir alabilirsiniz ama fikirlerini asla esir alamazsınız...

Uğur Mumcu gibi gazeteciler şehit olurlar ama açtıkları yolda binlerce özgür gazeteci yürür...

Cüppelerinde ilik ve düğme olmayan savcılar ve yargıçlar;

- Gazetecilik suç değildir.

Özgür gazetecileri bir gün dahi hapiste tutmak haksızlıktır, hukuksuzluktur, siyasi infazdır.

## **ÖZGÜRLÜKLERİNE KAVUŞMALARINI BEKLİYORUZ**

Sözcü gazetesi yazarı Uğur Dünder da gazetecilere özgürlük çağrısında bulundu.

Uğur Dünder'ın satırları şöyle:

Bugün ayrıca, adları basın tarihimize silinmez harflerle yazılacak olan değerli meslektaşlarımız Murat Ağirel, Barış Pehlivan ve Hülya Kılınç'ın özgürlüklerine kavuşmalarını bekliyoruz.

Hasan Tahsin, milletimizin özgürlüğü için savaşmıştı. Onlar da milletimizin haber alma hakkı ve basın özgürlüğü için verdikleri mücadele nedeniyle, aylardır zindanda yatıyorlar.

### UZUN SÜREDİR YAŞAYAMADIĞIMIZ MUTLULUĞU TADARIZ

Yeniçağ gazetesi yazarı Yavuz Selim Demirağ ise şunları yazdı:

Değerli okuyucularımız bu satırları okurken 6 aylık haksız tutukluluğun ardından Murat Ağirel, Barış Pehlivan ve Hülya Kılıç, İstanbul Çağlayan Adliyesinde duruşmaya çıkacaklar. Sevgili kardeşlerimin bir gün bile tutuklu kalmaları hukuk cinayeti olmakla birlikte "onları içeri tıkan irade"nin bugün tahliye edilmelerini isteyebileceği tartışılır... Umarım bugün "sevindirici haber" ile uzun süredir yaşayamadığımız mutluluğu tadarız.

Odatv.com



Orhan Tüleylioğlu

arşiv

İletişim

Haber Merkezi: 0 216 449 32 00

Faks: 0 216 449 32 00

Mail: info@odatv.com

İletişim

Künye

Gizlilik Sözleşmesi ve Koşullar

Mobil Uygulamalar



Reklam

Reklam: 0 216 449 32 00

reklam@odatv.com

© 2021, Oda TV. Tüm haklar saklıdır.



ANA SAYFA

YAZARLAR

VİDEO

FOTO GALERİ

ARŞİV

KATEGORİLER

